

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1419/2015
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиле З.Б. из села Д., Општина Л., чији је пуномоћник М.Ц., адвокат из Р., против туженог ДОО М.Б. из Л., чији је пуномоћник М.Д., адвокат из К.М., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3879/14 од 02.04.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **УКИДАЈУ СЕ** пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3879/14 од 02.04.2015. године и Основног суда у Рашкој П1 1445/11 од 19.06.2014. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3879/14 од 02.04.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Основног суда у Рашкој П1 1445/11 од 19.06.2014. године. Том пресудом, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи одлука туженог о престанку радног односа од 20.08.2002. године и тужени обавезе да је врати на радно место на које је радила пре доношења ове одлуке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име неисплаћене зараде за период од 30.07.2002. године до 31.09.2002. године, као дана вештачења исплати износ од укупно 1.592.808,00 динара, са законском затезном каматом и то на појединачно означене месечне износе. Ставом III изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да јој на име боловања исплати износ од 24.685,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе. Ставом IV изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати износ од 501.498,00 динара, на име доприноса за ПИО за период од 21.08.2012. до 30.09.2013. године, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе. Ставом V изреке, тужиле је обавезана да туженом накнади трошкове поступка од 108.000,00 динара у партиципационом року.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09) који се у овом парничном поступку примењује на

основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана због погрешно примењеног материјалног права, услед чега је чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у спроведеном поступку, тужилја је била у радном односу код предузећа У. Л., на радном месту трговца. Уговором о франшизингу закљученим између тог предузећа и ПП М. из Л. у априлу месецу 1998. године, ово приватно предузеће је преузело неколико његових локала, преузивши све раднике који су радили у тим локалима, па и тужилју. Тужилја је код ПП М. радила на радном месту пословође продавнице у Л., у којој је исказан мањак од 129.935,00 динара, по попису из јула месеца 2002. године. Због тог мањка, ПП М. као послодавац није покретао дисциплински поступак, нити било који други поступак против тужилје. Она се у периоду од 16.06.2001. до 30.09.2002. године, налазила на боловању и за тај период привремене спречености за рад послодавац ПП М. је тужилји исплатио накнаду зараде. Побијаном одлуком ПП М. из Л. од 20.08.2002. године, тужилји је престао радни однос почев од тог дана „због теже повреде радног односа“ јер је својим несавесним и немарним радом направила мањак од 129.935,00 динара. Пре доношења ове одлуке, послодавац тужилји није доставио никакво упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, нити јој је та одлука била уручена на законом прописан начин, већ јој је остављена код радника у суседној радњи. Такође је утврђено да ПП М. из Л. више не постоји, односно да је брисано из АПР-а а да тужено ДОО М.Б. из Л., уписано у регистар привредних субјеката по решењу АПР-а од 10.11.2006. године није правни следбеник ПП М. из Л.. Из аргументације нижестепених судова произлази да су тај закључак извели из разлога што наведена два привредна субјекта имају различите матичне бројеве и различит порески идентификациони број, а да тужилја на којој је терет доказивања те чињенице у смислу члана 223. ЗПП, није доказала да је тужено предузеће преузело било какву имовину од ПП М..

Полазећи од закључка да тужени ДОО М.Б. као новоосновано привредно друштво уписано у регистар привредних субјеката није правни следбеник ПП М. код којег је тужилја била у радном односу и који је донео побијано решење о престанку радног односа, нижестепени судови су због недостатка пасивне легитимације на страни туженог, одбили (у целости) тужбени захтев тужилје у овом радном спору.

Међутим, закључак нижестепених судова о недостатку пасивне легитимације туженог ДОО М.Б. се за сада не може прихватити, зато што су судови пропустили да провером у регистру код АПР-а утврде из ког је разлога брисано ПП М. из Л. (тадашњи послодавац тужилје), односно на који начин је престало да постоји ово приватно предузеће. Наиме, постоји више начина престанка правног лица, између осталог ликвидацијом, стечајем, административним путем и променом правне форме, која не утиче на правни субјективитет тог правног лица. Променом правне форме

приватног предузећа усаглашавањем исте са одредбама Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, број 36/11, 99/11, 83/14 и 5/15) ова промена у смислу члана 478. овог закона, не би утицала на правни субјективитет тог приватног предузећа који би био преведен у привредно друштво које је променило форму и назив. Могуће је и брисање приватног предузећа административним путем у ком случају нема правног следбеништва.

Зато ће првостепени суд из изложених разлога, у поновном поступку затражити извештај од АПР-а, о томе како је и на који начин престало да постоји ПП М. из Л. и да ли постоји правни следбеник тог правног лица. Када поуздано утврди ову релевантну чињеницу, поново ће одлучити о основаности тужбеног захтева.

Како одлука о трошковима поступка зависи од исхода одлуке о главној ствари, то је и она укинута.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци одлуке, на основу члана 407. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**